

Smaragda Olteanu și Remus Mărgineanu

echilibrată, o tensiune ce deconspiră sugestiv momentele ce fac și refac un cuplu prin trăirea autentică a momentelor de „agonie și extaz”, care se impun prin firescul lor. Un firesc hrănit de seva vieții cotidiene, cu sincerități deconcertante și cu secvențe de poezie abia sugerate, cărora regizorul a știut să le dea o tonalitate când discretă, când de o convingătoare forță dramatică. El transformă partea eseistică a piesei într-o dezbateră profundă, în care protagoniștii sînt dispuși să-și desferece, în cele din urmă, toate ungherele sufletești, pentru a putea primi cu demnitate adevărul vieții lor, care nu este nici prea sofisticat, dar nici atât de simplu pentru a fi schematizat în formule prăfuite. Tocmai de aceea, decorul joacă un rol cu totul secundar în economia spectacolului, fiind doar un pretext pentru dialogul scenic.

Ca actor, Remus Mărgineanu evoluează cu aplomb, jucînd pe „cartea” sincerității, într-un registru bine dozat; el construiește un personaj care se **explică** și **devine**, dar este în același timp și un individ cu o structură sufletească aparte, care trebuie judecată ca atare. Smaragda Olteanu (Ea) îi răspunde printr-o interpretare concentrată, cu izbucniri și momente de reverie, într-o fericită îmbinare de melancolie și luciditate, de atașament și responsabilitate.

Am văzut și spectacolul în care rolul bărbatului este interpretat de Lucian Albanezu, actor care, într-un alt diapazon, dar în corespondență cu datele personajului, configurează un destin ce se reține.

Romulus DIACONESCU

Nefericita translare a unui spectacol submediocru

Cunoscuta lucrare dramatică a lui Arbutov este abordată de proaspeții absolvenți ai Institutului de Teatru din Tîrgu Mureș repartizați la Sfîntu Gheorghe cu un curaj demn de o cauză mai bună, în sensul că nimic nu i-a tulburat în translarea unui spectacol submediocru de pe scena studioului studențesc pe scena unui teatru profesionist. Conduși de regizorul Călin Florian (a cărui prezență în spectacol nu am simțit-o decît poate în sens dizolvant), tinerii actori Dorin Andone și Bogdan Caragea, stingheriți în primul moment de absența partenerei lor de la Tîrgu Mureș, pe care au înlocuit-o, în pripă, cu actrița Elena Manoliu, au „refăcut” astfel una dintre premierele stagiunii curente. Virtuțile piesei se pierd în discursivitatea edificării scenice. Psihologiile devin confuze, succesiunea întîmplărilor e trenantă (o adevărată „performanță” în cazul piesei lui Arbutov!), iar în unele scene tragice te topești de ris. Marat își face apariția în tabloul întîi printr-o serie de tumbe, ride cu multă poftă de spaima Lidei, care se afla în cameră, și își rostește replicile exuberant, deși tocmai îi fusese ucisă sora. Senzația de fals îi stînjenește de altfel și pe cei doi actori talentați, care nu par deloc inconștienți de lipsa de verosimilitate a jocului lor. Elena Manoliu este rigidă. Povestea de dragoste, atât de nuanțat scrisă de autor, transformarea adolescentinei amicitiei în matură și mistuitoare iubire, cu gradată tensiune a sentimentelor, este anulată în spectacol, îmbrîncelile, pumnii și scrișnetul din măsele fiind aici mijloacele de expresie preferate. Și mai au o obsesie interpretii să fie bine văzuți de public.

BIETUL MEU MARAT de ALEKSEI ARBUZOV • TEATRUL DE STAT din SFÎNTU GHEORGHE • Data premierei: 28 decembrie 1987 • Regia: CĂLIN FLORIAN • Scenografia: LÁSZLÓ ILDIKÓ • Distribuția: DORIN ANDONE (Leonidik); BOGDAN CARAGEA (Marat); ELENA MANOLIU (Lida).

Așa că totul se rostește clar și răspicat, la rampă, cu fața la spectatori. Lipsesc nuanțele, cuvintele pe jumătate rostite, gesturile timide. Se strigă mult când trebuie să se șoptească. Războiul, cel mai important personaj al piesei, cel care și după încheierea păcii îi obsedează pe oameni, este enunțat la începutul spectacolului, prin zgomote, și uitat complet pe parcurs. Perspectiva este la fel de neclară. Te întrebi chiar de ce se desparte primul cuplu, când și al doilea se încheagă în aceeași atmosferă de grea plictiseală.

Iată cum o piesă bună și solid construită poate fi deteriorată într-o montare incoerentă. Situația este cu atât mai regretabilă, cu cât tinărul colectiv al teatrului beneficiază de reale forțe actoricești.

Liana COJOCARU

Oscilații de stil și expresie

Între comedii satirice ale lui W.S. Maugham se află și *Casa și frumusețea ei* (titlu original), devenită *Care-i soțul meu?* (titlu conferit de Andrei Bantaș, care a semnat traducerea), metamorfozată apoi în *Moda căsătoriilor* (așa cum a apărut pe afișele teatrului petroșenean) ! !

Spectacolul tinărului regizor Radu Băieșu e prea încărcat metaforic, lipsindu-i unitatea stilistică. Se vrea reflexiv, dar este grotesc, reușind să facă, dintr-o comedie spumoasă, o reprezentație pe jumătate

tate „problematică”, pe jumătate hazoasă. Scenografia semnată de Vioara Bara transformă spațiul scenic într-o „grotă”: personajele vin din cavernele preistorice (din fosa orchestrei !), pe scara de serviciu și trăiesc tot în... grotă, dar la etaj ! Altfel spus, o translație din subsolul sălbăticiiei, la parterul (-sau etajul) neoprimivitității sofisticate. Sugerează metaforă plastică ! În final, seismul spulberă, sub dărîmături, oamenii cu „trăiri de grotă” !...

Regizorul schimbă sensurile textului și finalul, dorind o forțată contemporaneizare, ce sacrifică morgia tipic englezească, hilară, în așa măsură (sau lipsă de măsură), încît bufonada scenică ajunge la gaguri din *Coana Chirița*, în autohtonul tîrg Mizil ! Fantezie, fantezie, dar nici chiar așa ! ! Deși spectacolul se vrea novator, actorii nu inovază, nu creează, fac lucruri știute, de minimă rezistență teatrală. Frenesia ludică duce la soluții puere, groșiere, infantile...

Gabriela Bellu (Victoria) portretează totuși convingător instabilitatea caracterologică și obsesia erotică, învăluindu-le într-un perpetuu mister feminin, într-o amuzantă nehotărîre, felin alintătoare. Nicolae Gheorghe (Freddy), vajnicul vîntor sanfaron (trage-n animale, nu în oameni), excesivul pacifist pînă la lașitate, are accente de prostovan boier fanariot... Doru Zamfirescu (Bill), războinicul, poartă ca un manechin vestonul de ofițer bravisim în armata reginei. Comportamentul lui este de psihopat, dar fără nuanță, culoare. Împreună, cei doi actori ar fi trebuit să alcătuiască un cuplu irezistibil. Încleștarea lor rămîne însă ternă, la nivelul circuitului, al pieței sau mahalalei orientale, mijloacele aparținînd mai curînd comediei ruraliste. Mihai Clita (Leicester) apare ca un „dandy”, veșnic amoretz tomată, dar eșuează într-o penibilă postură de... Itică Venturiano !

Paulina Codreanu (Mama Victoriei), ultragiată, scortșoasă, fără o partitură cit de cit generoasă, nu rămîne în memoria publicului spectator. Alexandru Codreanu (Taylor) redă exact rigiditatea, austeritatea și morgia englezească a personajului. Corvin Alexe (Reihen) aduce retorica bine timbrată a „negustorului de suflete”, avocat corupt, fără scrupule, gata să pledeze ridicol toate cauzele pierdute, pentru cîteva lire. Lerida Buchholtzer (Domnișoara Montmorency) compune cam simplist tribulațiile oneroase ale femeii de rea condiție, ajunsă la marginea societății.

Vlad Andrei ORHEIANU

MODA CĂSĂTORIILOR de W. S. MAUGHAM • **TEATRUL DE STAT „VALEA JIULUI”** din PETROȘANI • **Data premierei: 22 ianuarie 1988** • **Regia: RADU BĂIEȘU** • **Scenografia: VIOARA BARA** • **Distribuția: GABRIELA BELLU (Victoria); NICOLAE GHERGHE (Frederick); DORU ZAMFIRESCU (Cardew); PAULINA CODREANU (Mama Victoriei); MIHAI CLITA (Leicester); ALEXANDRU CODREANU (Taylor); CORVIN ALEXE (avocatul Reihen); LERIDA BUCHHOLTZER (Domnișoara Montmorency).**